

Textos a part
TEATRE REUNIT

MARC
ARTIGAU

2009-2018

AROLA EDITORS

MARC ARTIGAU
I QUERALT

(2009-2018)

Textos a part
TEATRE REUNIT

MARC ARTIGAU I QUERALT

(2009-2018)

Les sense ànima

Caixes

Un mosquit petit

L'home que no feia petons

La força centrífuga

Arbres

La metàfora perfecta

Nduti

Caïm i Abel

Alba

AROLA EDITORS

Col·lecció Textos a Part

Edita: Arola Editors

1a edició: setembre 2018

© del text: Marc Artigau i Queralt

© del pròleg: Fabrice Corrons

Disseny: Felix Arola

Impressió: Gràfiques Arrels

ISBN:978-84-949074-8-7

Dipòsit legal: T 1206-2018

Polígon Francolí, Parcel·la 3

43006 Tarragona

Tel.: 977 553 707

Fax: 902 877 365

arola@arolaeditors.com

arolaeditors.com

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Dirigiu-vos a l'editor o a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra.

ÍNDEX

Pròleg | 9

Les sense ànima | 17

Caixes | 43

Un mosquit petit | 79

L'home que no feia petons | 103

La força centrífuga | 119

Arbres | 137

La metàfora perfecta | 171

Nduti | 179

Caïm i Abel | 195

Alba | 275

PRÒLEG

Fabrice Corrons

EL TEATRE DE MARC ARTIGAU O L'ERÒTICA DANSA DE LES IDENTITATS

Marc Artigau (Barcelona, 1984) és un escriptor precoç i eclèctic. Precoç perquè va entrar amb només dinou anys a l'Institut del Teatre, precisament a la carrera de dramaturgia i direcció escènica. Hi va fer les seves primeres armes dramatúrgiques, al costat dels companys Josep Maria Miró, Cristina Clemente, Martí Torras, Helena Tornero o Jordi Prat i Coll, sota el mestratge de figures de renom de l'escena catalana: José Sanchis Sinisterra, Xavier Albertí, Sergi Belbel, Carles Batlle, etc. Des d'aleshores, no ha deixat de crear obres, ni de (co-)escriure dramatúrgies o adaptacions per creadors com Oriol Broggi de La Perla 29 (*L'orfe del clan dels Zhao, Al nostre gust*), les T de Teatre (*E.V.A.*), La Ruta 40 (*El balneari*) o el tàndem Àngel Llàcer / Manu Guix (*El petit príncep, Molt soroll per no res*) o per encàrrec d'institucions com el Teatre Lliure (*Una nena nua llepa-li la pell llepa-li la pell a una nena nua*) o el Festival Grec (*L'ànima del bus*), ni de dirigir, ni de participar, com a contista o activista literari, en programes de ràdio (El Club de la Mitjanit, El món a RAC1), ni d'impartir tallers d'escriptura dramàtica (Sala Beckett, Eòlia...) ni de ser literàriament eclèctic.

El nostre autor conrea tant el teatre com la poesia o la narrativa, sovint fent del text dramàtic el gresol d'aquests diferents camins. Més enllà de les obres que conté aquest volum de «teatre reunit» (*Les sense ànima, Caixes, Un mosquit petit, L'home que no feia petons, La força centrífuga, Arbres, La metàfora perfecta, Nduti, Càim i Abel, Alba*), cal esmentar, com a dramaturgia pròpia: *La gran festa, Els gorgs, Ushuaïa, T'estimem tant, Grace, Aquellos días azules, A prop, 90 minuts*. Les peces de Marc Artigau han rebut nombrosos premis de literatura dramàtica: Boira de Teatre, Ciutat de Sagunt – Pepe Alba de teatre (dos cops), Ramon Vinyes, Les Talúries, accèssit del Premio Marqués de Bradomín del Ministerio de la Cultura. En paral·lel a aquesta vessant teatral, també ha escrit i publicat molts poemaris: *La tristesa dels acróbates* (2005), *Primers auxilis* (premi Baix Camp – Gabriel Ferrater de poesia, 2006), *Vermeïlla* (premi Martí Dot de Sant Feliu de Llobregat, 2007), *Escuma negra* (premi Estebanell Energia de Poesia de les lletres catalanes del Vallès Oriental, 2007), *Desterrats* (premi Josep Maria Ribelles, 2011). I de l'any 2011 ençà, tot i que no ha publicat cap nou poemari, ha continuat de forma regular la pràctica poètica. Pel que fa a la

narrativa, va publicar una novel·la negra amb el periodista Jordi Basté (*Un home cau*), i una trilogia, sota un pseudònim, sobre un conegut gàngster... i ha escrit (i interpretat) una quantitat impressionant de microrelats per programes de ràdio. Des de l'any 2014, ha desenvolupat una faceta d'autor de literatura juvenil amb, ara per ara, dues obres que van aconseguir èxit crític i popular: *Els perseguïdors de paraules*, novel·la sobre el poder del llenguatge que ell mateix va adaptar al teatre (TNC, 2016) i *La cova dels dies* (2018), sobre el plaer de la literatura. Deixant de banda els força nombrosos microcontes, parlem en total de més de seixanta creacions o adaptacions en catorze anys, és a dir més de quatre per any.

La generositat de compartir històries competeix, com a l'obra de Pessoa, amb el furor d'escriure una poètica que navega entre les cruïlles dels gèneres, característica que és el primer «fet diferencial» de Marc Artigau dins el panorama teatral català. A tall d'exemple, la integració d'un poema dins l'obra de factura clàssica *Caïm i Abel* cristal·litza les tensions d'aquest desig insatisfet i permet la *performance* d'una subjectivitat afirmada i làbil alhora. D'una forma equivalent, a *Caixes* o *Arbres* el diàleg dramàtic rellisca suaument per convertir-se, en el temps d'una pausa, en relats plens de lirisme, motivats per l'obsessió o la fascinació del locutor per una paraula. A les peces de Marc Artigau, poesia i narració són finestres i portes d'una escena visual (i invisible) que foraden i omplen l'espai visible de l'acció escènica. A través d'aquestes interrupcions del drama, es posa èmfasi en la necessitat d'un espai-temps reflexiu sobre la creativitat del verb (*La metàfora perfecta*), sempre des d'un ús lingüístic de la quotidianitat (*Les sense ànima*), com a la poesia de Miquel Martí i Pol de fet, sense que la llengua no deixi de ser mai una arma de perversions (*El mosquit petit*, *La força centrífuga*, *Nduti*), a vegades carregada de verí afrodisíac (*L'home que no feia petons*, *Alba*).

Descobrim així a l'obra de Marc Artigau un ball permanent entre metàfores, comparacions i personificacions. Les figures estilístiques de l'analogia es multipliquen per convertir la bretxa metalingüística en una regla que mou el locutor i regula la seva existència. A les obres de Marc Artigau —i vet aquí el segon tret distintiu de la seva poètica—, la identitat del personatge no existeix més enllà del discurs que fa de si mateix o de la vida que s'inventa (com a *Alba*). Defugim de qualsevol realisme per entrar, com a l'obra de Maurice Maeterlinck (referent de Marc Artigau) dins el terreny d'un teatre mental. El «jo» només existeix en una configuració altament poètica de l'ésser: em dic a mi mateix, faig de mi literatura, *ergo* soc. Aleshores, si la identitat només es fonamenta en paraules, parlar també pot permetre d'usurpar mentalment l'existència dels altres per, en va, intentar viure millor la seva existència tràgica (*Les sense ànima*, *Arbres*, *L'home que no feia petons*). Aquesta configuració genera una descomposició dels personatges en més personatges que és tot un repte interpretatiu per als actors que han de sentir-se tots travessats per un palimpsest d'identitats fictícies (en particular

a *Les sense ànima*, *Arbres*, *Caïm* i *Alba*), com, per cert, els personatges de les reeixides sèries audiovisuals *Sense8* (Estats Units) o *Transferts* (França) —ficcions que Marc Artigau hauria de visionar si encara no ho ha fet.

A la poètica de Marc Artigau, el Verb és al servei d'una concepció embullada de l'humà (i del posthumà, com a *Alba*) on la tradicional lluita o transacció de les identitats que es reivindiquen sòlides i constants cedeix el pas a una interidentitat intricada i precària. Els marcs identitaris dels personatges es desdibuixen per formar un núvol identitari borrós als diàlegs plens de desconfiança de *La força centrífuga* i als personatges-ombres de *Nduti*. La perspectiva és inestable perquè les identitats són transferibles a *Les sense ànima* o en mirall a *Caixes*. És híbrida a *Alba*, ja que assistim a intercanvis constants de segells identitaris en aquesta relació d'aprenentatge que esdevé mutu fins al punt de no poder delimitar els contorns de les identitats. És impossible a *El mosquit petit* perquè, en aquest triangle dramàtic, el autor atorga a un jove discapacitat psíquic la capacitat de ser subjecte (i no només motor o objecte) del discurs, obligant l'espectador a una situació insòlita d'impossibilitat cognitiva d'identificació. O la perspectiva es mossega la cua en una visió profundament barroca de la vida (*Arbres*, *La metàfora perfecta*), on la memòria es barreja amb la literatura. El tot plegat d'aquesta fenomenologia de l'ésser recorda els tripijocs existencials a les obres de Julio Cortázar o Enrique Vila-Matas.

Aquest ús original del punt de vista teatral, que juga amb els límits de la dramaticitat gràcies a una epicitat plurifocal i a una ontologia fluctuant, s'integra a una lògica del desig —tercera característica de l'obra de Marc Artigau. Jo desitjo ser l'altre / els altres i jo al mateix temps, no només perquè l'alteritat em fascina sinó també (i sobretot) perquè vull que l'altre integri la meua identitat en una relació d'absorció eròtica. A les obres de Marc Artigau, el cos del destinatari sempre és desitjat amb ardor, és motor del discurs (*Les sense ànima*) i/o de la fantasia literària (*La metàfora perfecta*). Els «perseguidors de les paraules» dels altres (*Un mosquit petit*, *La força centrífuga*) poden ser també caçadors de cossos (*Caixes*, *Arbres*) o vampirs d'ànima (*Les sense ànima*, *Caïm* i *Abel*) o compradors d'ombres (*Nduti*). El desig esdevé la raó de l'escriptura que el cos expressa sobretot per la llengua, en un deler, entre Eros i Tànatos, d'apoderar-se de l'altre, irreductiblement heterogeni (*L'home que no feia petons*). Els «jo» teatrals es balancegen així doncs entre l'alter-egoisme i l'ego-altruisme, en una sensible però implacable lucidesa sobre la societat actual, com a la poesia de Michel Houellebecq. Aquest ball atordidor del desig, entre ipseïtat i alteritat, és, de nou, una manifestació eròtica d'una identitat massa mal-leable per poder fixar-se en els personatges, en l'espai o en el temps.

De fet, el tractament elàstic del temps és la quarta singularitat de l'obra de Marc Artigau. Les ficcions se situen sempre després del drama (*Un mosquit petit*, *La força centrífuga*, *Nduti*), en un «postdrama» —gens postdramàtic (Lehmann)— que pot oferir viatges d'anades i tornades (*L'home que no feia petons*, *Caixes*), una circu-

laritat (*Les sense ànima, Arbres*) o parèntesi literari (*La metàfora perfecta*) o pictòric (*Alba*). Aquests salts temporals tradueixen sovint l'intent, a vegades desesperat, de dominar el present i de lluitar contra la mort o la separació (*Caïm i Abel*), tornant a viure el plaer passat i/o imaginari, com a l'amarga poesia del desig frustrat o ja consumit de *Las personas del verbo* de Jaime Gil de Biedma.

Ara bé, si la llengua és discurs i corporalitat alhora, si és pur desig que atorga als «jo» i als altres la possibilitat de superar la finitud del temps i les fronteres del seu propi cos, és perquè l'univers Marc Artigau estableix una tensió permanent amb el món infantil —cinquena i darrera originalitat de la poètica artigaliana. Fixem-nos en la presència de personatges que ja no són físicament nens (ni adolescents) però que encara no són psicològicament adults (a *Alba, Les sense ànima, Un mosquit petit*) —fet gens freqüent al teatre. A *Caïm i Abel*, l'escriptura de la qual és posterior a l'aplaudit cabaret poètic i musical sobre la infància *Aquelles días azules*, els records de la infantesa vertebraren la construcció de l'obra i expliquen, en una atmosfera nostàlgica, les decepcions del present ficcional. A més, la innocència amb la qual els personatges gaudeixen d'accions perverses o immorals (*Nduti*), eròtiques i violentes alhora (*L'home que no feia petons*) només es pot entendre des d'aquesta posició pueril de personatges que fan dels cossos dels altres «objectes transicionals», com si fossin ninots de peluix. De manera equivalent, el misteriós joc de rols (*La força centrífuga*), l'estratègia de la màscara (*La metàfora perfecta*) o la volatilitat identitària (*Arbres, Caixes*) responen a una lògica de l'infant que construeix la seva identitat assumint temporalment la dels altres a partir de detalls gairebé insignificants però simbòlicament potents. L'eclecticisme dels gèneres a l'interior de les obres de teatre i la fluïdesa amb la qual fa navegar els seus personatges l'espai-temps fins i tot tradueixen una imaginació desbordant que, segons el psicòleg Carl Gustav Jung, caracteritza el *Puer Aeternus*: aquest «nen interior» que tots portem a dins i que a les obres de Marc Artigau, com a les de Juan Marsé, autoritza, sempre amb ironia, la crueltat adulta.

Aquestes cinc propietats de l'obra de Marc Artigau configuren la seva singularitat, dins el panorama català (i espanyol també). La podem relacionar amb una constel·lació «familiar» de cinc creadors que, sense cap mena de dubte, han influït sobre Marc Artigau: Carles Batlle, per les tensions entre dramàticitat i epicitat, i, en particular, l'ús del conte; Lluïsa Cunillé, per l'obsessió comuna per les disfresses i les ombres; Xavier Albertí, per la sintaxi poètica i musical de la llengua; Josep Maria Benet i Jornet, pels misteris dels personatges i la percepció fenomenològica; José Sanchis Sinisterra, per explorar les fronteres del teatre i de les identitats. A més, per les afinitats estètiques i l'amistat, forma part d'una comunitat de dramaturgs que podríem qualificar d'exploradors impressionistes de la intimitat (tots hereus dels cinc estels): Jordi Prat i Coll, que proposa una visió modernista d'un art, juganer, que ens fa més lliures; Josep Maria Miró, que, mitjançant una poètica

de la revelació fotogràfica, reflexiona sobre els perills de *l'storytelling*; Pau Miró, que desenvolupa una dramaturgia sensible sobre la marginalitat; Jordi Oriol, que converteix la llengua en principi de realitat a les seves obres. Marc Artigau és el cinquè element d'aquest «club dels cinc».

Caracteritzada pels atributs ja esmentats, la seva poètica destaca per la «pulsó rapsòdica» (Jean-Pierre Sarrazac) —i eròtica, afegiríem— de «figures» (Julie Sermon), és a dir presències polifòniques, incompletes i discordants, ontològicament inconstants, que l'espectador té el plaent repte de convertir en personatge. Més enllà, l'obra de Marc Artigau adapta al teatre, sense saber-ho potser, els canvis profunds generats per la revolució informàtica i Internet, la qual es caracteritza per un «paradigma oscil·latori» (Lev Manovich), entre segments il·lusionistes (immersius) i interactius, que genera una activitat multitasques i per una nova identitat «flexible» i «sèlfica» (Joan Fontcuberta) que s'integra en una lògica global de «fluxos» (Manuel Castells). Tres qualitats de la nostra era que retrobem a les ficcions de Marc Artigau. Benvinguts doncs, estimats lectors d'aquest teatre reunit de Marc Artigau, a l'invisible *black mirror* de les nostres identitats.

FABRICE CORRONS
 Université de Toulouse Jean Jaurès

LES SENSE ÀNIMA

(2009)

*Pel Manu, el Hans i la Laia,
recipients de l'ànima.*

«Crec en la mort del futur, en l'esgotament
del temps, en la nostra recerca d'un temps
nou, en els somriures de les cambres de les
autopistes i dels ulls cansats dels controladors
aeris en aeroports fora de temporada.»

(J. G. Ballard)

Premi Ciutat de Sagunt 2009.

Premi Ramon Vinyes 2009.

PERSONATGES

DAISY

MINNIE

HOME DESPERT

HOME QUE ESPERA

*(DAISY i MINNIE tenen divuit anys, però sospitosament podríem creure que en tenen setze.
Porten els cabells tenyits de diferents colors. L'HOME DESPERT i l'HOME QUE ESPERA són dos
personatges diferents i interpretats per actors diferents, però sospitosament comparteixen
alguna cosa.)*

ESPAIS

Un lavabo

Una estació de serveis d'una autopista

Una habitació d'hotel

Un espai on puguin coincidir tots els somnis

TEMPS

Demà al matí ben d'hora

1.

DAISY somia en un lavabo d'una estació de servei.

DAISY: Avui he somiat que no somiava.

I descalça caminava per una platja plena de roques i no em calia respirar.

Hauria agafat grapats de lluna i me'ls hauria empassat sense mastegar-los.

És una sensació molt semblant a viure a sota de l'aigua, com en una piscina.

La lluna, al cap i a la fi, és un tros de mar.

Estic convençuda que en el fons, en el més profund dels oceans, hi ha una altra lluna.

O potser és la mateixa.

Sense gravetat.

Potser la lluna de debò és la submergida. La del fons de tot.

Una roca perfecta rodona, de color canviant, amb cràters i astronautes.

I la mar, que és un mirall que mai no s'acaba, reflecteix l'altra lluna.

He viscut sempre enganyada creient que el que veia allà dalt era real...

Però no.

Avui, per fi, he somiat que no somiava.

2.

Tarda. Habitació d'hotel. MINNIE estirada entre els llençols dorm plàcida. L'HOME DESPERT l'observa detingudament.

HOME DESPERT: L'olor que fa el teu cony és tan pura que m'esgarrifa.

M'agrades molt.

Podria quedar-me tota l'estona aquí, al teu costat, en silenci, només mirant-te.

Recolza el cap al ventre.

Has estat mai a Dubai?

No hi he estat mai, però diuen que és l'hòstia.

Dos milions de persones i tres quartes parts són homes.

Quasi no hi ha dones.

Sembla una història de terror, però és així.

T'enyoraré...

Hi vaig per feina, si no...

Han construït tres-centes illes que representen tot el món. El món sencer.

No se n'han deixat ni una.
Són illes artificials, que una empresa holandesa ha creat.
Floten alienes a tot.
Pots imaginar-t'ho?
Vaig buscar-ho per Internet perquè no m'ho podia creure.
I les fotografies són espectaculars.
Cada illa representa un país del planeta i a vista d'ocell es veu tot el mapamundi.
És impressionant. És acollonant.
Itàlia fa 4,5 hectàrees i fins i tot té vegetació, casetes... pots fer-hi el que vulguis.
El que vulguis.
Però la majoria d'illes valen una fortuna i ja tenen propietari.
Les compren famosos o milionaris i és una merda perquè només pots visitar l'illa amb grupets d'estrangers, ja saps, visites d'aquestes guiades, però no t'hi pots quedar...

Pausa.

Com el teu cos, suposo, puc visitar-lo, puc desvestir-lo, acaronar-lo molt a poc a poc, puc dir-te quatre paraules a cau d'orella, però després no m'hi puc quedar.

S'olora les mans.

L'olor que fa el teu cony és tan... deu ser el sabó que li dona aquest perfum.
Però mai no l'havia sentida, aquesta olor.
Estic convençut que a tu Dubai no t'agradaria.
No m'estranya.
A mi tampoc m'agrada gaire, però ho intento.
Faig l'esforç perquè m'agradi.
Per la feina.
Des que et vaig veure per primera vegada en persona, creia que tu eres una altra ciutat.
No et passa això amb la gent?
A mi sí. Jo, quan conec algú, l'ubico sempre en una ciutat o en un país.
Per mi cada persona és una ciutat.
Ho faig perquè és més fàcil que recordar tantes cares.
El meu pare, per exemple, era Praga.
La meva mare Moscou.
I no sabia explicar-te els motius, potser per una tradició, per una bellesa antiga... bé, la meva mare era Moscou per freda.
Però de vegades em costa molt trobar la ciutat de cada persona que conec, amb tu no va ser gens fàcil.
D'entrada no m'ho vaig plantejar.
Però quan et vaig veure en persona, ja no vaig dubtar-ho.
Ets Lisboa.

Potser perquè així adormida sembles una mica trista.
 Sembles tan fràgil.
 Tan petita.
 Però és una tristesa... serena.
 Saps, si ara et despertessis
 et duria a menjar alguna cosa
 no sé a on, a on et vingués de gust, a mi tot m'agrada,
 i trucaria a la feina
 i els hi diria que finalment aquesta setmana no puc anar a Dubai.
 Que la setmana que ve,
 que sí,
 que ja ho sé,
 que ja sé que precisament aquesta reunió és molt important i que si deixem
 passar les oportunitats...
 però tant m'és, m'inventaria alguna cosa.
 I aniríem a l'aeroport, sense que tu sabessis a on et porto.
 T'embenaria els ulls, si calgués, encara que passàriem molta vergonya.
 T'ho imagines?
 I jo et portaria tota l'estona agafada de la mà.
 Embarcaríem en el primer vol i en menys de cinc hores ja seríem a Lisboa.
 Un no pot ser una ciutat que mai no ha visitat, no creus?
 Seria una bogeria.
 I jo no sé si has estat a Lisboa.

MINNIE respira profunda. L'HOME DESPERT s'hi acosta i la mira silenciosament. La pentina amb molta cura.

Visitaríem Alfama, Barrio Alto.
 Passejaríem per les places buides i ens aniríem explicant qui som,
 encara que tot fos mentida,
 encara que cada anècdota ens l'haguéssim inventat o exagerat,
 això tant és,
 però passejaríem per aquells carrers tan empinats amb la certesa d'oblidar les
 nits que ja se'ns han escapat i aniríem amb els tramvies grocs i, cap al tard,
 quan es fes gairebé de nit, pujaríem a les teulades i veuríem com s'encenen els
 fanals des del pont del 25 d'abril.
 Ets Lisboa.
 No en tinc cap mena de dubte.

Silenci llarg. L'HOME DESPERT seu a la punta del llit d'esquena a MINNIE.

T'agrada llegir?

Segur que el teu pare t'explicava algun conte quan eres petita, segur que era un conte horrible sobre tres porquets covards o l'escalfabraguetes de la Caputxeta, m'equivoco?

Jo només llegeixo novel·les de ciència ficció o de misteri, perquè m'entretenen. Llegeixo per divertir-me.

Però un dia, no sé ben bé com, em va arribar a les mans.

És curiós, va ser per sort, per pur atzar.

És clar que no l'has llegit...

Si no, ara, no series aquí.

3.

Nit. Estació de servei. Quasi totes les taules estan buides. L'HOME QUE ESPERA menja una hamburguesa. Té una motxilla molt a prop. De fons veiem com DAISY surt del lavabo. Té la mirada perduda. Li costa caminar en línia recta. Es mareja. L'HOME QUE ESPERA alça la mirada i la veu. Finalment arriba a la taula.

HOME QUE ESPERA: Estàs bé? Seu...

DAISY: Estic bé.

HOME QUE ESPERA: Vols alguna cosa? Vols una mica d'aigua?

DAISY: No, gràcies.

HOME QUE ESPERA: T'has marejat? Potser és la pudor d'aquest lloc. A mi també em mareja una mica.

DAISY: No, no és això. No estic marejada.

HOME QUE ESPERA: Vols que avisi algú? Necessites res?

DAISY: No, de debò.

HOME QUE ESPERA: Bé...

DAISY: Tranquil. És son.

HOME QUE ESPERA: Son?

DAISY: Sí... No estic marejada. Només és una mica de son.

Pausa llarga. Es miren.

DAISY: Què hi fas aquí?

HOME QUE ESPERA: Què?

DAISY: Avui és Nadal, no? Què hi fas menjant aquí?

HOME QUE ESPERA: Podria fer-te la mateixa pregunta.

DAISY: No, jo no hi menjo pas.

HOME QUE ESPERA: Bé, és un lloc com qualsevol altre. A més, el Nadal /

DAISY: No t'agrada.

HOME QUE ESPERA: No.

DAISY: Que tòpic. A ningú no li agrada el Nadal. Però el Nadal ha d'existir. Pels nens, per la il·lusió.

HOME QUE ESPERA: Suposo. A mi m'agraden les hamburgueses que fan en aquest lloc. Per això soc aquí. Vols que te'n demani una?

DAISY: No tinc gana.

HOME QUE ESPERA: És una llàstima.

DAISY: Tens hora?

HOME QUE ESPERA: No. Però és tard.

DAISY: Molt?

HOME QUE ESPERA: Vora les deu.

DAISY: De debò que t'agrada?

HOME QUE ESPERA: El què?

DAISY: Això que menges...

HOME QUE ESPERA: Sí. Bé, no en menjo cada dia, però hi ha vegades que necessito entrar-hi i menjar-me una hamburguesa amb doble de formatge, patates fredes i una Coca-Cola.

DAISY: La Coca-Cola mata.

HOME QUE ESPERA: Gràcies...

DAISY: Ho dic per tu. Al Youtube he vist uns vídeos que ensenyen els efectes secundaris de la Coca-Cola. I la Coca-Cola mata.

HOME QUE ESPERA: Ja, però no m'ho crec, perquè estic tip que em diguin que la Coca-Cola no és bona, que fumar produeix càncer i que si corro a més de cent vint per hora en una autopista puc tenir un accident de trànsit. Estic fart que em tractin com si fos un nen subnormal.

DAISY estira les cames i les col·loca damunt de la cadira on hi ha la motxilla de l'HOME QUE ESPERA.

HOME QUE ESPERA: Vigila.

DAISY: Què passa?

HOME QUE ESPERA: Res. Que hi ha la meva bossa.

DAISY: No l'havia vista.

HOME QUE ESPERA: No passa res.

DAISY: Què hi portes a dins?

HOME QUE ESPERA: T'agrada molt fer preguntes, oi?

DAISY: No. Només estic una mica avorrida.

HOME QUE ESPERA: Esperes algú?

DAISY: M'han de venir a buscar.

HOME QUE ESPERA: És un lloc estrany per una noia tan jove com tu.

DAISY: Què vols, protegir-me? Sí, és de nit i estic sola.

HOME QUE ESPERA: Només deia...

DAISY: Que vagi amb compte.

HOME QUE ESPERA: Això. Qui t'ha de venir a buscar?

DAISY: Un d'ells.

HOME QUE ESPERA: Un d'ells?

DAISY: Sí, un d'ells. Venen amb un cotxe i marxem.

Pausa.

HOME QUE ESPERA: No portes mòbil?

DAISY: No.

HOME QUE ESPERA: I si necessites alguna cosa?